

Sisäinen mummous

TUULA-MARIA AHONEN

Ikään ja sukupuoleen katso-
matta jokainen voi löytää sisäi-
sen mummoutensa. Mummo-
us on arvokas ominaisuus, kans-
sallinen aarre, luovuuden läh-
de, sanoo Terttu Lensu. Len-
sun koskettavan viihtyisiä miet-
teitä lukiessa lukija alkaa oival-
taa miksi.

Elämme yhteiskunnassa, mis-
sä ihmisen ”parasta ennen” -päi-
vämäärä menee nopeasti um-
peen. Pian 20 vuotta täytetty-
ään monet nuoret alkavat ko-
kea itsensä vanhoiksi. Kun ar-
vostamme nuoruutta, arvost-
amme samalla myös henkistä
keskenkasvuista, itsekeskei-
syyttä ja nuppuasteella olevaa
empatiakykyä.

Arvomme näkyvät vanhus-
tenhoidossa. Lensu ehdottaa,
että Suomi ottaisi vienti-inno-
vaatiokseen kaksi hyväksi ha-
vaittua mummonhoitomallia.
Malli A:n mukaan mummo
suljetaan yksioön, mieluum-
min kerrostalon yläkerrokseen
ilman hissiä. Varmistetaan, et-
tei mummolla ole sellaisia su-
kulaisia, jotka olisivat hänestä
kiinnostuneita eikä muitakaan
puhekumppaneita. Toimitetaan
mummolle ruokaa kerran päi-
vässä kunnallisesta keskuskeitti-
östä, nopeasti oven raosta. An-
netaan keskuskeittiön päättäjä,
mistä ruuasta mummo tykkää.

Mallissa B puolestaan mum-
mo pannaan makuulle terveys-
keskuksen vuodeosaston sän-
kyyn. Laitetaan mummolle vai-
pat, vaihdetaan vaipat kaksi ker-
taa vuorokaudessa. Jos mum-
molla ei pysy lusikka kädessä,
syötetään häntä jos ehditään ja
jaksetaan. Annetaan mummol-

le unilääke illalla klo 18 sairaal-
an iltavuorossa olevia työnteki-
jöitä ajatellen.

Kerrottakoon suomalaisis-
ta mummonhoitokeksinnöis-
tä kaikkiin niihin primitiivisiin
kulttuureihin, joissa mummit
vielä elelevät lastensa ja lasten-
lastensa kanssa tavallista arkielä-
mää kodeissa, Lensu ehdottaa.

Lensu kirjoittaa lyhyitä, yti-
mekkaita, laaja-alaisesti Suo-
messä ja maailmassa liikkuvia
mummomietteitä. Mummon
junamatkalla edessä istuu nuori
nainen, joka ryhtyy meikkaa-
maan. Meikkaaja levittää puu-
teria kasvoilleen ja ympäris-
töön leviää harmaa pilvi. Leht-
teä lukeva mies aivastaa. Meik-
kaaja siirtyy hiustensa laittoon
ja sumuttaa ilmoille tuoksuvaa
hiuslakkaa. Lehtteä lukeva mies
saa yskänkohtauksen, mutta
ei sano sanakaan. Seuraavaksi
meikkaaja suihkauttaa haju-
vettä kaulaansa. Lehtteä lukeva
mies saa uuden, entistä rajum-
man yskänkohtauksen. Meik-
kaaja on tiukan välinpitämät-
tön, cool. Toinenkin nuori nai-
nen avaa meikkipussinsa.

Junan meikkaavat kaunistau-
tuvat tulevaisuudessa tavattavia
ihmisiä varten, kanssamatkus-
tajat ovat heille yhdentekeviä
epähenkilöitä, joista ei tarvitse
piitata, mummo tuumii.

Itselle tulee mieleen, että kun
soittaa terveyskeskuslääkärille,
tulee myös tunne, että seuraa-
va soittaja on tärkeä henkilö,
kun lääkäriellä on niin kova kii-
re. Ja näinhän varmaan kokee
seuraavakin soittaja eli kukaan
meistä ei ole tärkeä. Eivätkä
ihmiset ole työpaikoillaankaan

Terttu Lensu
Mummo vastaan muu maailma
Kustannusosakeyhtiö
Paasilinna, 2011

kovin tärkeitä, seuraava yt-
neuvottelu voi tehdä tyhjäksi
pitkänkin uskollisen työuran.
Ja aviopuolison niin ikään voi
panna vaihtoon, helpon käte-
västi tekstiviestin avulla.

Lukijalle alkaa kirkastua,
miksi tarvitsemme sisäistä
mummoutta.

”Minä näin painajaisunia
sodasta yli 30-vuotiaaksi. So-
ta ja sodan pelko leijuivat kai-
ken yllä silloin kun olin lapsi,
huolimatta siitä että sota oli
jo päättynyt”, Lensu kertoo.
”Olen saanut elää 65 vuotta
rauhan oloissa. Tämä toisen
maailmansodan jälkeinen jak-
so on pisin rauhan aika Suo-
men historiassa. Suomalaiset
poliitikot ovat taitavasti hoi-
taneet asioita niin, että ko-
timaani on pysynyt sotien ja
pahojen konfliktien ulkopuo-
lella. Pidän sitä suurimpana
mahdollisena poliittisena saa-
vutuksena.”

Yleisradion toimittajana
Lensulle on tullut sota tu-
tuksi myös ulkomailla. Nais-
ia raiskattiin Balkanin sodis-
sa systemaattisesti, miehiä ki-
dutettiin suurta kekseliäisyyt-
tä osoittaen. Keskellä Euroop-
paa, 1990- luvulla, kylissä ja
kaupungeissa, joissa ihmi-
set kulkivat farkuissa ja tun-
sivat eurooppalaista runoutta
ja kuuntelevat samoja laulu-
ja kuin me, siellä pantiin toi-
meen hirvittävä verilöyly. So-

ta ja hävitys eivät ole meistä kenestäkään koskaan kaukana, Lensu varoittaa.

Mitä enemmän kansakunta kehittää tunneälyään ja viisauttaan, sen pienemmäksi sodan vaara muuttuu.

Lopussa Lensu tekee Kuntaliiton toimitusjohtaja Kari-Pekka Mäki-Lohiluoman ehdotuksen mukaisen hoitotestamentin,

joka kuuluu näin: ”Nyt eläkkeelle jäätyäni toivon kuolevani mahdollisimman pian, koska en halua rasittaa kuntataloutta. Tavalla tai toisella elämästäni poistettakoon kaksi viimeistä vuotta, koska ne tulevat yhteiskunnalle kaikkein kalliimmiksi. Toivon Kuntaliitolta esityksiä, miten se tapahtuu”.

Oikeassa hoitotestamentissaan Lensu kuitenkin toivoo mm. hoitajilleen lakien ja työehtosopimusten mukaista palkkaa ja eläketurvamaksuja. ”Hoitajani saavat mielellään olla kotoinen Aasiasta tai Afrikasta, koska niissä kulttuureissa vanhuksia kunnioitetaan ja heihin suhtaudutaan lämpimästi.”